

egga laitust. Agga, parrago Jummal,
nùud laks ta raisko. Temma teadis, et
wannemattel rahha ja rikkust kùl olli, ja,
selle peale lotes, ei mõilend temma seddo, el-
lades otsa sawad. Eks ma olle nùud rheb-
hels sanud? — Mis mu lennam su-
dimust ja õppetust tarvis? — Nen-
da mõtles temma ommas süddamez, ja et
temmal omma fasso-willi ja omma fasso-
hobbone wannemattest olli antud, olli meh-
bel ioudo ommacst käest kùl. Seal killas olli
fa kõrts, ja kùllahuuga rahva seas, mitto jodik-
kud ja lakkujad. Tomas näggi neid kõrfsa
minnewad, ja temma himmo hakkas ka sel-
le peale kaima. Teised weddasid tedda hea
melega enneeskasa, fest Temal ei olnud rah-
bast pudo, ja hoopliides ja surusteledes an-
dis ta iggaühhele kùl wina, kùl ðllut rohkes-
te juu. Wannemad näggid sedda kutterva
süddamiga, ja keelsid tedda, agga ei la-
puulnud ennam wannematte sanna.

„Fest

wigga,” ütles ta wahhest, „et ma
„monned koppisad ehk olgo rubla,
„raiskan, egga ma fest waesek ei sa.
„Ma ollen veel noor mees, mis se ello mui-
ndo maksab? — Kui wannemass sa-
„an, eks ma siis lähhå targemaks?” —
Teised kujad seltsimehhed sunnisid tappa
peale, ja nenda hakkas Tomas jomist,
lakkumist ja kõrfsa-prassimist armatsema.
Keik fasso-willi raisati árra, pandi teiste-
ga nahka. Hobbone wahhetati ühtepuhko,
ja joobnust peast sai mees mondakord pette-
tud, nenda et ta wimaks fasso hobbolest
üksna ilma jäi. Issa laks ilka wannemaks
ja nödramaks ja surri árra. Pool aasta
várrast, surri emma soias-tótwes leikusse
eial ka árra. Tomas, kes siis nelli aastat
kolmatkümmend wanna olli, sai nùud isse
pertemehheks ja keik wannematte párrandus
jäi temma kätte; kaks paari hárki, kolm
hobbot, emma laela-rahha; moisas ei ol-
nud wõlgo suggu, ja leikus olli käes. Ei

X

Ed.